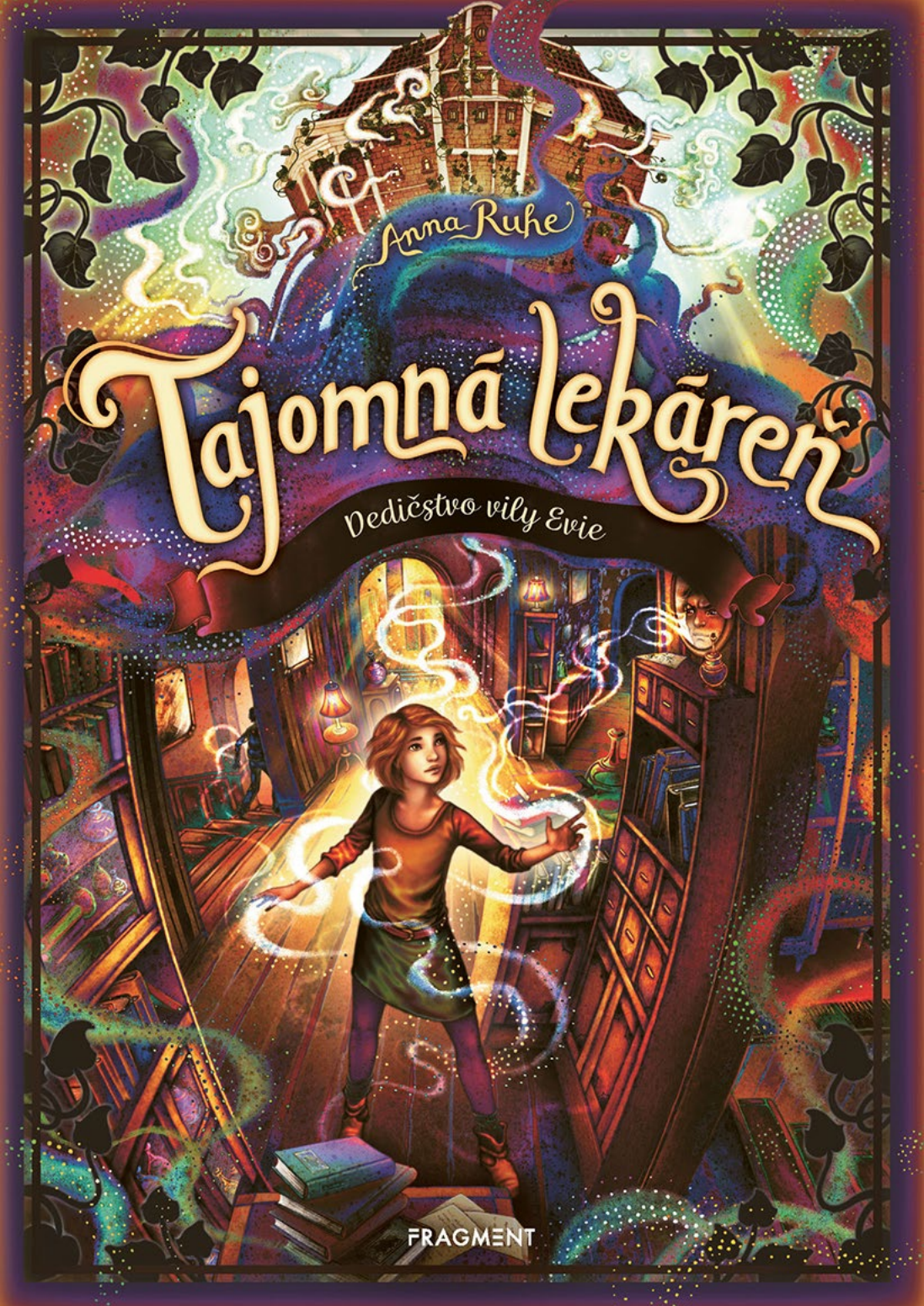

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Vedieťstvo vily Evie

FRAGMENT

Tajomná lekáreň 6

Dedičstvo vily Evie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň 6 – Dedičstvo vily Evie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Dedičstvo vily Evie

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

Pre Luka & Mila – tak ako vždy

*A pre Nikolaia – bez teba by som nenapísala
žiadnu knihu. Vďaka za všetko.*

You shine. Always.

*A pre Annu W., bez ktorej by táto knižná séria
nebola tým, čím je.*

*„Vône pôsobia ako neviditeľný
kompas, ktorý nás vedie životom.
Kým mu dôverujeme, že nám
ukazuje správny smer,
nemusíme sa báť, že sa stratíme.“*

*Luci Alvensteinová,
lekárnička voňavej lekárne, 2021*

Môj milý Friedrich,
keďže som ťa telefonicky nezastihol, píšem
ti tento expresný list. Aj keď si viem
predstaviť, že by si s tým všetkým
najradšej už nemal nič spoločné, prosím ťa
a to, aby si si moje riadky starostlivo
prečítal. Je to mimoriadne dôležité!
Mladý Edgar - Willemov vnuk - pátra
po tvojej premenlivke a môžeš na to vziať
jed, že sa nezastaví pred ničím, kým ju
nebude mať vo svojich rukách. Poslal som
ti balíček, v ktorom nájdeš niekoľko
ampuliek s ochrannými vôňami. Tie musíš
použiť okolo svojho skleníka. Edgar de
Richemont v žiadnom prípade nesmie
získať premenlivku, Friedrich. Viem, že
by si svoje rastliny nenechal bez dozoru
a že premenlivku nemožno presadiť, na

napriek tomu ťa prosím, aby si bol
v súčasnosti mimoriadne ostražitý.
Život u Večných Edgara veľmi zmenil.
V tom chlapcovi sa zrodila niečo
nepredvídateľné. Urobí všetko, čo je
v jeho silách, aby vlastnil voňavú lekárňu
a meteoritový prášok. Pomáha mu
niekoľko bývalých sluhov Večných. Po
celom svete prevzali fabriky Éternité.
Voňavkárska firma Syrella de
Richemonta mu dáva moc, ktorú nesmieme
podceňovať. Ak sú fámy pravdivé,
Edgarovi ľudia už dávno pátrajú po
neobjavených vykladačoch vôní. Pokiaľ
sa mu ich podarí nájsť, žiadne dieťa či
dospelý s týmto talentom už nebude
v bezpečí. Ich život je v ohrození.

Len čo Edgar získa premenlivku, jeho ďalším cieľom bude vila Evia. A ja si robím starosti o život mladej Luci Atluensteinovej a jej rodiny.

Mojou úlohou bolo a vždy bude chrániť voňavú lekárňu. Prídlha som túto úlohu zanedbával. Na s tým je teraz definitívny koniec.

Môj milý Friedrich, úpenlivo ťa prosím, urob všetko, čo je v tvojom silách, aby si ochránil premenlivku. Sice nás čakajú temné časy, ale ako sme kedysi zvykli hovoriť: Kto nasleduje svoj nos, ten nájde správnu cestu.

Tvoj verný priateľ,

Daan de Bruijn

Prológ

Tmou sa nieslo cinknutie. Znelo, akoby kov udel o kov. Sklenené dvere sa iba trochu pootvorili a vpustili dnu niekoho cudzieho. Súčasne vlhký rastlinný vzduch začal prúdiť von do temnej noci.

Hmlový obal, ktorý doteraz obopínal obrovský skleník ako neviditeľná kupola a bránil nezvaným návštevníkom vstúpiť dnu, bol prelomený. Zo sekundy na sekundu sa ďalej rozplýval, až kým definitívne nezmizol.

Po celý čas nebolo počuť žiadne kroky ani šuchnutie lístočka. Absolútne nič neprezrádzalo tieň, ktorý si razil cestu cez listy a kvety.

Iba polmesiac sa prizeral, ako pod sklenenou strechou čepel' noža odfikla zo stonky kvet, ktorý potom zmizol v špeciálne preň určenej nádobe. Za tieňom sa cez škáru vo dverách vkradol dnu vietor a zašuchotal lístím.

Keď tieň opustil skleník, zahúkala sova. Druhýkrát cinkol kov o kov a odrezal vetru cestu späť von.

Opäť zavládlo rovnaké ticho, ako bolo predtým, akoby tu ten tieň nikdy nebol.

Len chýbajúci kvet svedčil o jeho návšteve.

1

Náš dom je iný ako iné domy. Nielenže je prastarý a ukrýva viac tajomstiev, než by som dokázala spočítať, ale má aj vlastné meno. Vila Evia je ten najočarujúcejší príbytok, aký som kedy videla, a súčasne aj ten najzáhadnejší. Vždy ma nanovo prekvapí a ukazuje mi veci, s ktorými som nerátala.

Priznávam, vietor stále vnika dnu cez každú prasklinu a všetko, čo sa hýbe, vrzga a škřípe. Farba sa olupuje zo všetkého, na čom by mala držať, a tečúcu teplú vodu mávame k dispozícii až po hodine kúrenia v peci. No napriek tomu je vila Evia pre mňa ten najúžasnejší domov, aký som si mohla priať. Môj *magický domov*.

Uprostred chatrných múrov sa cítim v bezpečí, aj keď vonku číha niečo hrozné. Niečo, čo len čaká na to, aby ma dolapilo. No s tým strachom tu žijem takmer od nášho nastťahovania. Vstúpil do môjho života spolu so starým domom – a odvtedy som sa ho nezbavila.

Tak to bolo aj v to nedeľné popoludnie. A nič na tom nezmenilo ani teplo neskorého leta, ani gauč, na ktorom som si urobila pohodlie. Zabudnúť na strach mi nepomohol ani uplynulý víkend, ani kakao, ktoré ocko uvaril mne a Bennovi. Vôňa horúcej čokolády sa stále príjemne vznášala vo vzduchu a miešala sa s ostatnými pachmi v našej obývačke. Dnes to bol aníz, drevo a bergamot. Kakao bolo síce už dávno vypité a ocko šiel s Bennom na nákup, ale jeho vôňa v obývačke zostávala. Tak to bolo vo vile Evii vždy. Vône u nás pretrvávali dlhšie než inde.

Presne v takých okamihoch, keď ma dom ovial svojimi rozmanitými závanmi, som na krátky okamih zabúdala na strach vo svojom podvedomí. Vedela som, že táto bezstarostnosť dlho nevydrží – čakajú nás príliš nebezpečné veci –, ale na pár minút som si dovoľila stratiť sa vo vôňach. Neustále sa nanovo miešali a vytvárali nepoznateľné kombinácie, ktoré sa presúvali po dome. Takmer akoby sa navštevovali v izbách, aby sa nanovo spojili.

Milovala som každú jednu z tých vôní. Pach nášho domu sa stal neodmysliteľnou súčasťou môjho života.

Rukou som prešla po starom konferenčnom stolíku. Jedno viem nabetón: vo vile Evii som zapustila korene, ktoré sa každým dňom zarývajú hlbšie a hlbšie. Dom je mojou kotvou, mojím hradom, mojím najobľúbenejším miestom. Tu sa vždy cítim silná.

Jednoducho sem patrím!

No malo to aj iný dôvod. Náš dom totiž pod sebou v podzemí ukrýva tajomstvo: voňavú lekárňu. Odkedy sme sa sem nasťahovali, totálne mi obrátila život naruby. Pri myšlienke na miestnosti ukryté pod domom som vstala z gauča. Bolo pekné na chvíľku vytesniť z hlavy starosti, no mám priveľa práce na to, aby som tu len tak celú večnosť posedávala. Bezpodmienečne sa musím vrátiť do laboratória!

Na chodbe som si cez hlavu pretiahla retiazku. Na nej som už nejaký čas nosila kľúč od výťahu, ktorý viedol nadol do voňavej lekárne. Klakla som si na konci zábradlia pri schodisku a pootočila jedným vyrezávaným kvetom. O dve sekundy zaškrípalo drevené obloženie. Kúsok po kúsok sa posúvalo a odkrylo kovové mreže výťahu. Vtesnala som sa do úzkeho priestoru. Nacvičenými pohybmi som zasunula kľúč do zámky a výťah ma odviezol nadol.

Od nášho návratu z Benátok sme sa pripravovali na to najhoršie. Edgar sa tu skôr či neskôr objaví. *Edgar de Richemont*, zopakovala som si v duchu a na rukách mi naskočila husia koža.

Boli časy, keď som mu dôverovala – časy, keď bol iba vnukom nášho záhradníka Willema. Dokonca mi prirástol k srdcu ako priateľ. Veď vyzeral iba o málo staršie ako ja, a keď chcel, vedel byť strašne milý. Navyše som verila, že nás spájajú hrôzy z jeho minulosti – zajatie, z ktorého sme ho vyslobodili –, a preto patrí k nám.

No pravdou bol presný opak. Postavil sa nielen proti Večným, ktorí mu dovtedy strpčovali život. Nie, Edgar sa zameral aj na nás. Zmocnil sa ma strach z toho, čo má v pláne, ten strach ovládal naše dni.

Aj ja a Elodie sme vykladačky vôní. Máme talent, vďaka ktorému dokážeme pomocou vôní vnímať pocity iných a dokonca na nich pôsobiť. Edgar nám v Benátkach ukázal, že urobí všetko pre to, aby nám tento talent zobral ako prvým, a potom ho vyhubí v celom svete. Jeho nenávisť voči všetkým vykladačom vôní nepozná hranice. Pri myšlienkach na to, čo je ochotný urobiť na dosiahnutie svojich cieľov, mi vždy nanovo po chrbte prebehne mráz.

Edgar mal byť náš priateľ, náš spojenec. No odhadli sme ho totálne chybné.

Výťah s trhnutím zastal. Odsunula som mreže a namiesto toho, aby som pootočila guľou na dverách, som stisla

kľučku vedľa nej. Predo mnou sa zjavilo laboratórium. Iba na sekundu som zavrela oči a dala sa privítať neznámou zmesou vôní pačuli, cédrového dreva a kadidla.

„Dobry deň!“ pozdravila som Daana de Bruijna, kým som pristúpila k bublajúcemu destilátoru a skúmala svetlo-modrý voňavý oblak v miestnosti. „Opäť ste tu nocovali?“

„Luci. Dobry večer,“ zahundral starý lekárnik bez toho, aby nadvihol hlavu.

Obklopený plechovými dózami, fľaškami a drevenými debnami práve niečo čmáral do jedného zo svojich zápisníkov. Pritom nerozhodne sem a tam posúval množstvo nádobiek s najrozmanitejšími surovinami na výrobu vôní.

Ak chcel človek v týchto dňoch nájsť Daana, existovali vlastne iba dve miesta: voňavá lekáreň alebo laboratórium. Tam pracoval na nových vôňach, a to od rána do večera.

„Musíte si sem-tam aj pospať,“ karhala som ho. „Kedy naposledy ste boli vo svojom hausbóte?“

„Kreslá tu sú v podstate veľmi pohodlné,“ zamumlal Daan odpoveď ešte nezrozumiteľnejšie ako pozdrav a ďalej sa sústredil na svoj zápisník. Pravdepodobne ma beztak počúval iba na pol ucha. Ako väčšinou v poslednom čase.

Prezerala som si rastlinnú masu, čo bublala v destilátore, aby som zistila, ktorú vôňu Daan práve vyrába, no nepodarilo sa mi to. „Ako ste pokročili?“ opýtala som sa.

Daanova odpoveď bola iba ďalšie nerozhodné hundranie, a tak som podišla až k nemu. Recept, ktorý si zapísal do zápisníka, už niekoľkokrát prepísal. Viaceré riadky boli preškrtnuté. Čísla, prísady, poradie, všetko v tomto recepte zjavne zostávalo nedoriešené.

Radšej som ho nerozptyľovala a nechala ho, aby si ďalej robil poznámky. Medzičasom som Daana poznala dosť dobre na to, aby som vedela, aké dôležité sú tieto chvíle zapisovania.

Od nášho návratu domov sme s veľkým nasadením pracovali na tom, aby sme vilu Eviu premenili na pevnosť. Vymýšľali sme nové recepty a vyrábali rozličné ochranné vône. Len nedávno som vytvorila tri nové varianty a dokonca som bola spokojná s výsledkom. Už pred dvomi týždňami som nimi spolu s Matsom postriekala celú vilu a uzavrela ju ako kokón. Zvonku vyzerala rovnako ako predtým. Nikto by si nevšimol, že tu účinkujú magické vône. Vône, ktoré majú zabrániť každému nevítanému návštevníkovi, aby sa k vile Evii priblížil čo i len na pár krokov.

Dokonca ani Edgarovi by sa to nepodarilo.

Aspoň sme v to dúfali.

Na pracovnej ploche predou mnou stálo zoradených pár nových, čerstvo naplnených flakónov. Zohla som sa, aby som rozlúštila Daanovo staromódne písmo na etiketách.

Poznala som iba jednu z vôní: *Aromatickú ochranu*. Pred časom som ju spolu s Matsom použila na panstve barónky von Schönblomovej. Iróniou bolo, že pomocou tejto vône sme vtedy vyslobodili Edgara zo zajatia Večných. A teraz sme presne tú istú vôňu potrebovali na to, aby sme sa sami bránili pred Edgarovými útokmi.

Prebehla som očami po ďalších etiketách a nahlas prečítala nové názvy. Predo mnou bublal *Odor tisícich zámkov* vedľa vlniacej sa tekutiny, ktorá sa volala *Závan bezpečia*. S kľokotom a syčaním stál *Pach dôvery* vedľa *Oceľového voňavého múru* a *Pachu nedotknuteľnosti*.

Občas som sa prizerala, ako Daan testuje vône mimo laboratória. Rozširovali sa najrôznejším spôsobom. Jedna vôňa zapečatila steny a ďalšia prenikla priamo do kameňov, akoby sa spojila s murivom. Všetky vône, ktoré Daan doteraz vyrobil, vo mne vzbudzovali nádej, že nás skutočne ochráni. No bude to naozaj tak?

Uvedomovala som si, akým mocným sa Edgar stal. Vône, ktoré na seba použil, sa postarali o to, že sa mohol teleportovať takmer všade. Na každé miesto a do každej doby. Vďaka tomu v Benátkach zistil, ako možno vyrobiť *Bezduchú smrť*. Strašnú vôňu, ktorou sa nielenže dá zničiť vykladačský talent, ale tiež blokuje emócie v akejkoľvek podobe. Daan mi vysvetlil, že spôsobuje vnútornú pocitovú smrť. On sám ju na seba použil pred mnohými rokmi. Muselo

uplynúť veľa desaťročí, kým do jeho srdca opäť prenikli pocity. Medzitým takmer úplne stratil sám seba.

A presne to bol Edgarov plán: chcel vyrobiť *Bezduchú smrť*, aby ňou postriekal všetkých vykladačov vôní na svete. Aj Elodie... a mňa. Edgarovi bolo úplne jedno, že tá vôňa môže človeka s veľkou pravdepodobnosťou zabiť – podľa Daana to nie je zriedkavý vedľajší účinok.

Preto sme Edgara za každú cenu museli udržať čo najďalej od voňavej lekárne.

Prebehla som pohľadom po pracovnej ploche. Daan stál vedľa nádoby s naším meteoritovým práškom. Zrazu som sa zasekla. Už je takmer prázdna! Ako je to možné? Ved' sme ju naplnili až po okraj po tom, čo sme v Éternité, parížskom voňavkárskom koncerne Syrella de Richemonta, našli veľký meteoritový balvan. Myslela som si, že nám vydrží ešte celé roky, ale teraz... Kam sa podel?

Daan otočil stránku a ďalej písal do zápisníka.

„To nie je všetko, čo z neho zvýšilo, všakže?“ Ukázala som na prášok.

Daan zdvihol zrak a zvrátil čelo. Keď sa pozrel, kam ukazuje moja ruka, v jeho tvári sa zračil smútok. „Obávam sa, že áno. Na nové ochranné vône sme spotrebovali mimoriadne veľa meteoritu. No nemáme inú m...“

Vrzgajúce pánty dvier prerušili jeho vetu a ja som sa strhla.

„Ako napredujete?“ Podišla k nám Elodie. Mala na sebe sukňu s elegantnou čiernou blúzkou, na ktorej bolo ledva vidieť jej rovné tmavé vlasy. S nadvihnutým obočím presúvala pohľad medzi nami sem a tam, ale Daan sa znova zahĺbil do receptu, a tak som si priložila k perám ukazovák. Elodie pochopila a namiesto otázok vytiahla z tašky vôňu. Bola v okrúhlom svetloružovom flakóne, v ktorom sa hore-dolu pohybovala jediná veľká bublina.

„Čo je to?“ zašepkala som a podišla k nej bližšie.

„Nazvala som ju *Bríza začarovaného kruhu*.“

Kým hovorila, niečo som zacítila. Vôňu, ktorá sálala zo samotnej Elodie. Na sekundu som sa sústredila na závan, ktorý ju obklopoval. Voňala po *Odore každého miesta*, Daanovej cestovnej vôni, čo dokázala človeka za sekundu preniesť hocikam. Ale súčasne aj po niečom inom, pravdepodobne do nej primiešala nejakú časocestovateľskú vôňu.

„Bola si na cestách?“ opýtala som sa a podľa Elodiinej zelenkavej tváre som pochopila, že necestovala iba raz.

„Z ktorej doby prichádzaš?“

Elodie sa zarazila, potom ukradomky zaškúlila k Daanovi.

Ten zrazu skutočne zdvihol hlavu a pozrel sa na ňu. Takže predsa len počúval. „Pracovala si ďalej na našom projekte?“ opýtal sa.

„Iba trochu,“ odvetila Elodie. „Vlastne som sa predovšetkým snažila zistiť viac o tom, kde by Edgar mohol

ukrývať Raffaela a... môjho otca. Ale ani jedného z nich som nenašla.“

„Ach, chápem,“ zahundral Daan a znova sa sklonil nad svoje poznámky.

„O akom projekte to hovoríte?“ Presúvala som pohľad z Daana na Elodie. Zmocnil sa ma čudný pocit. „Prečo si sama pátrala po Raffaelovi a nepoprosila si ma o pomoc? Čo keby... ťa Edgar našiel?“

Už len pri tej myšlienke ma obľial horúci pot. Elodie určite necestovala len tak v čase, ale ponorila sa do Edgarovho osobného zápisníka. A to bolo stokrát nebezpečnejšie. Veď tá knižka predstavovala prístup do jeho pociťového sveta. Vďaka nášmu vykladačskému talentu sme s Elodie mohli síce hľadať jeho tajomstvá, no aj to malo svoju cenu.

Pri tej myšlienke ma vždy zamrazilo. V zápisníku sa ukrývalo toľko bezodnej bolesti, že pri každom ponorení sa ma zmocnila panika a takmer som sa stratila medzi stranami. Sama som sa ešte ani raz nedostala cez Edgarovu *temnú vrstvu*, ktorá sa ukrývala v tej starej knižke. Čo ak sa to raz stane aj Elodie a nebude mať po svojom boku nikoho, kto by jej pomohol von?

„Veď si bola v škole,“ upozornila ma Elodie a pod nos mi strčila svoju novú *Brízu začarovaného kruhu*. „Ako som ťa mala poprosiť o pomoc?“

Povzdychla som si, zatiaľ čo sa predo mnou hore-dolu pohybovala ružová bublina v jej flakóne. „Čo dokáže tá vôňa?“

„Takže...“ Elodie bola zjavne veľmi spokojná sama so sebou. „Vytvorí okolo vily Evie ochranný okruh, cez ktorý hádam neprejde nikto, kto sem nepatrí. Trochu som sa inšpirovala hradnými priekopami. Vôňa pôsobí ako ilúzia a nezasvätení si myslia, že medzi nimi a domom sa nachádza vodná priekopa, ktorú nemôžu prekonať. Je to síce iba vôňa z kategórie *klamlivých*, ale veď vieš: obrazotvornosť je mocná.“ Zažmurkala. „Čoskoro budeme môcť všetky vône – túto aj tie, ktoré Daan ešte vyrobí – navzájom kombinovať. Tak budú ešte účinnejšie a vybudujeme si skutočný obranný múr. Cezeň sa sem celkom určite nikto nedostane.“

Dúfajme, dodala som v duchu. Lebo hoci vila už bola vyzbrojená nespočetnými ochrannými vôňami, nestačilo to, aby bol človek vo vnútri skutočne v bezpečí. Napriek všetkej nádeji som to cítila.

Edgar prisahal, že vyhubí vykladačský talent. A na to potrebuje tri veci: čiernu premenlivku, náš meteoritový prášok, ku ktorému sa dostane, len ak prenikne do vily Evie, a samotných vykladačov vôní.

Preto bolo iba otázkou času, kedy sa pokúsi vlámať do voňavej lekárne. A vôbec som si nechcela predstavovať, čo sa stane, keď sa mu to podarí...

2

O tri dni som stála pred naším skleníkom a civela na modrastú ligotavú bariéru, ktorá obklopovala dom a cestu k vile Evii.

Jemne sa mihala vo vzduchu a dala sa rozoznať iba vtedy, keď o nej človek vedel a postavil sa rovno pred ňu, aby sa slnko lámalo v trblietavej vrstve. Opäť som natiahla prst, aby som otestovala, či ochranný účinok funguje aj dnes. Bariéru nebolo cítiť, no človeka zachvátil nepríjemný pocit, ktorý ho okamžite prinútil o tri kroky cúvnuť. Bolo to dokonalé.

Až dnes ráno, tesne pred odchodom do školy, som sledovala nášho poštára, ako sa

zrazu otočil pred našou vilou. Akoby zabudol, že tento dom existuje a aj sem musí doručovať listy.

Mama s ockom pozorovali toto divadlo, a keď sa čoraz viac susedov na polceste k vile Evii obrátilo, zachmúrili sa.

Bola to veľmi ťažká situácia a ja som im pred pár týždňami vysvetlila, že náš život sa odteraz zmení. Ochranné vône nás síce nezamkli v dome, no medzi nami a zvyškom mesta vyrástol neviditeľný múr. Najviac to zasiahlo Benna. Pre môjho malého brata bolo obzvlášť ťažké prebehnúť cez to mihotanie. Vždy ho stálo veľa námahy kráčať ďalej a ignorovať ten nepríjemný pocit, ktorý v ňom vyvolával ochranný kokón. A ani jeho kamaráti k nám nemohli chodiť. Medzičasom sa Benno síce menej sťažoval, no videla som na ňom, že sa cíti uväznený a osamelý. Ibaže v tomto okamihu som na tom nemohla nič zmeniť.

Odkedy som mame a ockovi porozprávala o voňavej lekárni, neustále sa medzi nami vznášali otázky. Ocko sa s tým snažil bojovať svojím typickým spôsobom, pomocou vtipov, zatiaľ čo mama ma stále znova a znova prosila, aby som lekárňu jednoducho zamkla a prestala sa za ňu cítiť zodpovedná. Pritom som im ani neprezradila to najhoršie, čo nás ešte čaká. Namiesto toho som nechala Daana, aby mojich rodičov informoval o najdôležitejších veciach. Dospelí vždy viac veria dospeláckym ubezpečeniam.

Za sebou som začula kroky, ktoré ma vytrhli z myšlienok. Ihneď som vedela, že je to Mats. V stredu mal vyučovanie dlhšie než ja a zastavil sa u nás až popoludní.

Objal ma okolo pliec. „Nepozerať sa tak smutne,“ povedal a zahľadel sa do slabého mihotania pred nami. „Vaše ochranné vône fungujú skvele a pribudnú k nim ďalšie.“

Zhlboka som vydýchla. „Edgar určite nájde nejaké slabé miesto, ktoré sme prehliadli.“

Mats sa však nedal nakaziť mojimi pochybnosťami. „Tak nič neprehliadnime. Zrátaj si to, Luci. Nech má Edgar v rukáve hocičo... čelí skúsenému lekárnikovi, dvom vykladačkám vôní a hrôzostrašnému bodygardovi menom Bonsky. Okrem toho sme tu aj Willem, Hanne, Leon a ja.“

Vzdychla som si a oprela sa oňho. Matsova blízkosť bola ako utešujúca náplasť. Okamžite som sa cítila o čosi lepšie, otočila som sa a obe ruky som mu ovinula okolo tela. „To je pravda. Na druhej strane, nikto z nás nie je ako Edgar. My nedokážeme ani myslieť tak ďaleko, ako je on schopný zájsť. Má v sebe priveľa nenávisti. Netuším, či naňho skutočne máme, bez ohľadu na to, koľko nás je.“

Mats skrivil tvár, no nepovedal nič.

„Je to hrozné, že sme ešte nenašli Raffaela,“ vzdychla som. Neustále som mala pred očami toho malého chlapca, ktorého som pred pár mesiacmi stretla na turnaji

v Anglicku. Bol to jeden z najtalentovanejších účastníkov – vykladač vóní, rovnako ako ja. A iba preto ho Edgar uniesol: aby mohol pre seba využiť jeho talent.

„Skôr či neskôr ho nájdeme. A potom ho určite vyslobodíme.“ Mats sa na mňa usmial. „Nerob si také starosti. Raffael vydrží viac, ako si myslíš. Ved' je to malý de Richemont, už si zabudla?“

Venovala som mu krivý úsmev. „Jasné, z rodiny tých úžasných de Richemontovcov!“ Zo žartu som zagúľala očami. „Ak je aspoň spolovice taký tvrdohlavý ako Elodie, potom sa asi nemýliš a má sa dobre.“

„Presne tak.“ Mats žmurkol. „Nájdeme ho. A, mimochodom, Elodie robí všetko pre to, aby sa nám to podarilo. Myslím, že má veľké výčitky svedomia. Ved' ona pozvala Raffaela na ten turnaj. Bez nej by sa Edgar o jeho talente nikdy nedozvedel.“

To bola pravda. Už dávno som si všimla, že Elodie trávi celé noci s Edgarovým zápisníkom. Bola bledá, pod očami mala kruhy a neustále vyzerala, akoby sa celú večnosť poriadne nevyspala.

Vedela som, odkiaľ pramení jej zlé svedomie: Elodie počas turnaja nevedomky strčila Edgarovi pod nos všetky deti, o ktorých sa domnievala, že by mohli mať vykladačský talent. Vďaka nej Edgarovi stačí iba jedno po druhom zlikvidovať.

A tomu musíme zabrániť. Bonsky a Willem dňom aj nocou strážia malú Ellu, aby sa jej nič neprihodilo. Veď aj ona je vykladačka vôní. A Raffael... nuž, jeho talent Edgar zničí až vtedy, keď mu chlapec vyrobí *Bezduchú smrť*.

Nájsť Raffaela aj pri všetkej Elodiinej snahe nebude hračka. Stále je pod vplyvom *Oblaku poddanstva* a robí všetko, čo mu Edgar nakáže. Chlapec by nekládol žiadne otázky a ani by nezaváhal, bez ohľadu na to, čo by od neho Edgar požadoval.

Pri spomienke na tú vôňu ma vždy striaslo. Veľmi dobre som poznala ten pocit a účinok *Oblaku poddanstva*. Vedela som, že z človeka spraví robota bez vlastnej vôle.

Ešte tuhšie som sa pritisla k Matsovi a užívala som si jeho objatie, kým sme na to mali čas. Odkedy som mu v Benátkach prezradila, že ho nemám iba rada, ale cítim k nemu oveľa viac, napätie medzi nami poľavilo. Už sme neboli ako v kŕči, no napriek tomu sa medzi nami vznášalo ešte veľa nevyjasneného. A všetky tie veci, ktoré sa práve diali, nám jednoducho nedopriali čas, aby sme zistili, či spolu *skutočne* chodíme, alebo navždy zostaneme iba priatelia.

Lenže spôsob, akým ma Mats práve držal, mi prezradil viac ako tisíc slov. Niekedy možno stačí iba ukázať, ako veľmi sa máme radi.

Napokon som sa od neho odtiahla, aj keď neochotne, a kývla som smerom k skleníku. „Najprv ochránime vilu.

Len čo dokončíme zvyšné vône, vydáme sa na cestu a privedíme Raffaela domov.“

Spolu sme prešli cez jemné mihotanie vo vzduchu. Aj ja som ho prekonávala iba silou vôle. Všetko v mojom vnútri sa zdráhalo prekročiť bariéru. Mats bol na tom rovnako, no siahol po mojej ruke, stisol pery a vykročil. Pritom vyzeral, akoby doslova išiel hlavou proti múru. Nemohla som si odpustiť úškrn a napodobnila som ho.

Stále ruka v ruke sme kráčali cez skleník a zišli sme do voňavej lekárne. Aspoň tu bolo všetko ako vždy. Mnohé pachy, syčiace plynové lampy a vŕzgajúce schody. Na konci chodby som otvorila dvere a podišla k pultu uprostred miestnosti. Popritom som skúmala regály naokolo, a hoci som to nechcela, moje myšlienky znova zabľúdili k Raffaelovi. Nájst ho rozhodne nebude ľahké. Edgar ho pravdepodobne ukrýva niekde v minulosti – kde a kedy, to presne nevieme.

Ani Elodie nemala žiadny nápad. Asi preto sa čoraz častejšie utiahla do laboratória, aby pomohla Daanovi rýchlejšie napredovať. S ich *projektom*, ako to starý lekárnik nazval. Určite išlo o hľadanie Raffaela – alebo o nejaké špeciálne vône. Aspoň som si to myslela. V posledných dňoch ma tak veľmi zamestnávala škola, že som sa na to ani neopýtala. No pochybovala som, že by Daan stál o moju pomoc pri tom projekte. Snažil sa ma držať mimo

už od toľkých vecí. *Aby si si neublížila*, zdôrazňoval väčšinou. Zato Elodiinu pomoc prijal bez protestov.

Rukou som prešla po pulte a skúmala ozdoby vyrezané do dreva. Len pred niekoľkými mesiacmi sme voňavú lekárňu znova vybudovali a už takmer nič nenasvedčovalo tomu, že ju Edgarovi ľudia totálne zničili. Rozbité regály stáli pri stene rovno ako sviece, trhliny v omietke sme zatmelili a... dokonca aj zárezy na pulte zmizli...

Zastala som a civela na hladké drevo. Momentík. Naozaj, tie zárezy boli jednoducho... *preč*. A zmizli aj triesky, ktoré ešte včera vytrčali zo stola a svedčili o spustošení, akoby išlo o staré jazvy, ktorých sa človek nezbaví.

„Ty si to opravil?“ opýtala som sa Matsa.

Podišiel bližšie a pozrel sa na stôl. „Nie. Žeby Willem?“

„Ved' ten tu skoro nikdy nie je.“

Mats nadvihol pravý kútik. „Daan určite nie. Toho zaujíma iba destilátor.“

„Hmmm...“ Prešla som palcom po dreve. Bolo na dotyk bezchybné, úplne nepoškodené. Pritom ešte včera som na tom mieste videla hlboký zárez. Lenže cez noc sa – ako šibnutím čarovného prútika – uzavrel.

„Možno sa opravila sama,“ žmurkol na mňa Mats.

„Kto?“

„Voňavá lekárňa.“

„Pff!“ odfrkla som. „Prestaň si zo mňa robiť srandu.“

Matsov úškrn zamrzol a sekundu na mňa mlčky hľadel. „Vôbec si z teba nerobím srandu...“ Potom vytiahol z vrečka mobil. „V poslednom čase som na viacerých miestach postrehol, že sa škrabanec alebo odlomený kúsok dreva jednoducho zacelili.“ Ukázal mi fotku regálu oproti. „Aha, táto je zo včera večera.“

Zobrala som Matsov mobil a na striedačku porovnávala fotku na displeji so skutočnosťou pred nami. Na fotke bolo jasne vidno, že jeden z vyrezávaných listov na ráme bol odlomený. Teraz však bol brečtanový list opäť na regáli. Pomaly som zdvihla hlavu a v nemom úžase hľadela na Matsa.

Iba mykol plecom. „Možno to súvisí so všetkými tými vôňami, ktorá tu práve vyrábate.“

„Ako to myslíš?“

„Miešate jednu ochrannú vôňu za druhou, a tie predsa patria do kategórie *uzdravujúcich vôní*. Keď sa tu z nich toľko parí, môžu účinkovať aj na murivo a zahojiť predmety alebo nábytok.“ Spýtavo nadvihol obočie.

„Znie to zvláštne, ale zároveň logicky,“ odvetila som napokon.

Prečo by naše vône nemohli vplývať aj na predmety? Vôňa *chladu* napríklad za pár sekúnd zmenila teplotu a na parapete vyrástli cencúle. Prečo by potom nebolo možné opraviť voňavú lekárňu pomocou vôní?

Mats sa zasmial. „Alebo nám obom preskakuje.“

S chichotom som ho objala. „Som taká rada, že si tu.“

Ako odpoveď si ma pritisol tuhšie než zvyčajne. „Lebo sa môžeme zblázniť spolu?“

„Presne tak,“ odvetila som a štuchla ho do boku. „Uhádol si.“

„Ako dobre pre nás oboch.“

Chytila som ho za ruku a ťahala vedľa do kancelárie. „Poďme. Na dnes bolo dosť bláznovstva.“

Mats mi otvoril dvere na výťahu a spolu sme sa vtisli do úzkeho priestoru. S ním bolo všetko omnoho jednoduchšie. Vždy to tak bolo, no odkedy už nestálo medzi nami nič nevypovedané, mala som dojem, akoby som konečne mohla voľnejšie dýchať.

No pohľad na Matsa mi prezradil, že aj on je unavenejší než obvykle. Rovnako ako Elodie. Ani on celé noci nespál. Povedal mi, že s Leonom dumajú o nejakých starých zoznamoch z vlastníctva Večných. Nechala som ich na tom pracovať a ďalej som sa nepýtala. Každý z nás sa snaží svojím spôsobom pomôcť a nájsť niečo, čím by sme mohli ochrániť vilu Eviu.

„Tak zajtra,“ zašepkala som voňavej lekárni, potom som zavrela mreže a s hrmotom sme sa vyviezli nahor.

Železné mreže zaškrípali, keď som ich odsunula, a s Matsom sme vyšli z výťahu. Pokrútila som kvetom na zábradlí a výťah zmizol za dreveným obložením, akoby tu ani neexistoval. Na chodbe nás privítala vôňa, ktorá nepochádzala z voňavej lekárne, ale z maminých novučičkých vonných lúč.

„Už je neskoro,“ povedal Mats. „Moja mama sa neustále sťažuje, že ma kvôli škole a tebe už vôbec nevidí. Radšej pôjdem.“ Vtisol mi na líce bozk a rozlúčil sa. Hľadela som za ním, s motýlikmi v bruchu, kým sa naše vchodové dvere nezabuchli. Až potom som nasledovala vôňu vonnej lúč. Viedla ma cez obývačku do maminej pracovne.

„Ahoj,“ pozdravila som mamu a podišla som k písaciemu stolu, kde si listovala v knihe.

„Ahoj, chrústik,“ zamrmlala a ja som zastonala. Na *chrústika* som už bola rozhodne veľká, ale boli sme tu iba my dve.

„Čo čítaš?“ opýtala som sa.

„Ach, chcela som sa iba na niečo pozrieť.“ Mama mi krátko ukázala obálku knihy a potom sa vrátila k strane, ktorú práve čítala. Okamžite som vedela, že tá kniha pochádza z knižnice. Išlo o liečivé bylinky – samozrejme. Odkedy mama vedela o voňavej lekárni, hrozne ju zaujímali všetky témy, ktoré súviseli s vôňami alebo rastlinami. Neustále tu posedávala s nejakým hrubým zväzkom, ktorý nám Daan zanechal v knižnici. Akoby musela bezpodmienečne pochopiť, čo pre mňa znamená to magické tajomstvo pod vilou Eviou. Síce sme sa o tom rozprávali iba zriedka – väčšinou sa mi zdalo, že mama by to všetko najradšej vytesnila z hlavy –, no cítila som, že hlboko vo svojom vnútri sa tým zaoberá. V pachu, ktorý zaplňal obývačku, sa vznášali také veľké obavy, že môj vykladačský talent to ledva zvládal.

„A?“ opýtala som sa opatrne. „Našla si, čo si hľadala?“

Mama pokrútila hlavou a usmiala sa na mňa. Aj ona pôsobila unavene a trochu napäto. „Ešte nie.“

Nevedela som, čo mám na to povedať. Odkedy jej Daan všetko vysvetlil, mama sa ma minimálne raz denne snažila odhovoriť od toho, aby som išla do voňavej lekárne. Keď